



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **hn group s.r.o.**, IČ 24141518, se sídlem Na Hruškách 1034, Vejprnice, zast. Mgr. Libuší Hrušovou, advokátkou, se sídlem Veverkova 2707/1, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2021, č. j. 16738/21/5300-22441-708274, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 11. 2022, č. j. 57 Af 19/2021-76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobkyně podala přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2016, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 347.942 Kč. Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) však platebním výměrem ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1656374/18/2302-50521-401646, vyměřil žalobkyni nadměrný odpočet ve výši 185.037 Kč. Učinil tak na základě výsledků provedené daňové kontroly, kdy prověřoval oprávněnost nároku na odpočet daně uplatněného z plnění přijatých od společnosti P-RE.EU Property & Renewable Energy s.r.o. v likvidaci (dále jen „společnost P-RE.EU Property“).

[2] Žalovaný k odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 4. 5. 2021, č. j. 16738/21/5300-22441-708274, uvedený platební výměr změnil, přičemž tato změna neměla vliv na výši stanoveného nadměrného odpočtu.

[3] Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 1. 11. 2022, č. j. 57 Af 19/2021-76.

[4] Krajský soud ve svém rozsudku shrnul podání účastníků a dosavadní skutkový děj. Z nich ve stručnosti vyplývá, že předmětem prověřovaných plnění, jež žalobkyně přijala od společnosti P-RE.EU Property, byl nákup pěny a omítky, pronájem lešení i bednění a úklidové práce, přičemž všechna plnění byla uskutečněna v červnu 2016. Správce daně tato plnění prověřoval nejdříve v rámci postupu k odstranění pochybností, na který později navázal daňovou kontrolou. Po vyhodnocení všeho, co vyšlo při kontrole najevo, shledal, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně prokázání oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet z prověřovaných plnění, a proto jí vykázaný nadměrný odpočet o příslušnou částku snížil. Žalovaný poté v návaznosti na průběh řízení o odvolání celé daňové řízení uzavřel se závěrem, že žalobkyně neprokázala, že došlo k uskutečnění prověřovaných plnění tak, jak bylo uvedeno v daňových dokladech deklarovaných dodavatelem ve smyslu § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro příslušné období (dále jen „zákon o DPH“), přičemž v případě nákupu pěny a omítky nebylo navíc prokázáno, že toto plnění bylo použito k uskutečnění vlastní ekonomické činnosti podle § 72 odst. 1 zákona o DPH.

[5] Dále krajský soud popsal důvod neodročení nařízeného ústního jednání (navrženého žalobkyní) včetně jeho průběhu a následně přistoupil k vypořádání žalobní argumentace. Krajský soud neshledal důvodnou argumentaci žalobkyně, podle které žalovaný nepřihlédl ke všem jejím tvrzením a důkazním prostředkům. Naopak přisvědčil žalovanému, že ten ve svém rozhodnutí nic podstatného vypořádat neopomněl. Potvrdil tak, že žalobou napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné.

[6] Poté se krajský soud zabýval otázkou přenesení a unesení důkazního břemene. Shledal, že vzhledem k okolnostem případu správci daně oprávněně vznikly pochybnosti o předmětných plněních. Tyto pochybnosti přetrvaly i přes doložení daňových dokladů, přičemž správce daně je kvalifikovaně vyjádřil ve výzvě k prokázání skutečností, čímž došlo k přenesení důkazního břemene zpět na žalobkyni. Následně předloženými písemnostmi bylo prokázáno pouze to, že žalobkyně prováděla zakázku s označením revitalizace objektů na adrese Manětínská 43 a 45 v Plzni, kterou získala ve výběrovém řízení, kdy součástí díla byl i úklid místa realizace díla. Nebylo však prokázáno, že by se prověřovaná plnění uskutečnila tak, jak bylo předloženými daňovými doklady deklarováno, zejména že plnění poskytl deklarovaný dodavatel společnost P-RE.EU Property. Toto nebylo prokázáno ani výpovědí svědka Vasyly Dudury, který byl jednatelem deklarovaného dodavatele od 17. 3. 2016 do 4. 5. 2016. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, který předmětnou svědeckou výpověď vyhodnotil jako nekonkrétní a nevěrohodnou. Také souhlasil se závěrem žalovaného, že žalobkyně nebyla ve vztahu se společností P-RE.EU Property náležitě obezřetná. Naopak nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že v řízení bylo prokázáno hotovostní uhrazení fakturovaných částek deklarovanému dodavateli.

pokračování

[7] Krajský soud konečně přisvědčil žalovanému i v tom, že důvodnost žaloby nelze dovodit ani ze závěrů plynoucích z rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20 *Kemwater* (dále jen „rozhodnutí ve věci *Kemwater*“ a navazující judikatury Nejvyššího správního soudu. V nyní posuzovaném případě totiž žalobkyně netvrdila, že by jí dodal prověřovaná plnění jiný plátce daně z přidané hodnoty než ten deklarovaný na daňových dokladech a ani v daňovém řízení zjištěné skutečnosti této možnosti nenasvědčovaly.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Stěžovatelka je přesvědčena, že svá tvrzení v daňovém řízení prokázala, avšak krajský soud stejně jako orgány finanční správy její případ nesprávně posoudil. Trvá na tom, že předmětná plnění skutečně přijala od společnosti P-RE.EU Property, přičemž se v dané době jednalo o fungující společnost a spolehlivého plátce daně z přidané hodnoty. Skutečnost, že se její dodavatel následně stal nespolehlivým plátcem, nelze stěžovatelce přičítat k tíži.

[9] Ke svědecké výpovědi Vasyla Dudury, kterou krajský soud nevyhodnotil jako důkaz osvědčující stěžovatelčina tvrzení, tato namítla, že krajský soud jen opsal hodnocení o nevěrohodnosti tohoto důkazního prostředku od žalovaného, aniž by k tomu uvedl jakékoli své posouzení. To považuje za vadné, neboť se jedná o stěžejní důkazní prostředek, jehož vyhodnocení je mezi účastníky sporné. K samotné svědecké výpovědi pak uvedla, že svědek si po daném časovém odstupu (výslech proveden 14. 7. 2017) logicky nepamatuje všechny detaily týkající se předmětných plnění (jejich uskutečnění deklarováno v červnu 2016). Faktické uskutečnění předmětných plnění deklarovaným dodavatelem stejně jako uskutečnění plateb za ně však i přesto svědecká výpověď ve spojení s předloženými listinami prokazuje.

[10] Stěžovatelka dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle kterého se v daném obchodním případě nechovala dostatečně obezřetně. Obchodovala totiž podle svého nejlepšího vědomí s dodavatelem, s nímž měla z minulosti zkušenosti, přičemž osobně jednala s osobou, která byla v daném období zapsána jako jednatel dodavatele (podle obchodního rejstříku byl Vasyl Dudura zapsán jako jednatel společnosti P-RE.EU Property až do 24. 11. 2016, kdy bylo zpětně zaznamenáno, že jím byl pouze do 4. 5. 2016). Nadto si zajistila dostatek důkazních prostředků k prokázání přijetí předmětných plnění. Požadovat v daném případě po stěžovatelce z hlediska obezřetnosti více není podle ní v podnikatelském prostředí možné.

[11] Stěžovatelka také upozornila na to, že před zahájením daňové kontroly (4. 1. 2017) provedl správce daně dne 13. 9. 2016 v jejím sídle místní šetření, při kterém předložila veškeré listiny potřebné k ověření uskutečnění předmětných plnění, přičemž správce daně si z nich pořídil kopie. Z uvedeného místního šetření však nebyl pořízen záznam a pořízené kopie písemností nebyly zařazeny do spisu, což stěžovatelka považuje za vadu. Ta proto zmíněné písemnosti žalovanému znovu zaslala společně s podáním ze dne 19. 4. 2021, které však odvolací finanční orgán při rozhodování nevzal v úvahu. Postupoval proto v rozporu

s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40, neboť nerozhodoval o věci s ohledem na skutkový stav známý ke dni vydání jeho rozhodnutí.

[12] K rozhodnutí ve věci *Kemwater* a navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu stěžovatelka sdělila, že se k tomuto tématu nemohla vyjádřit, neboť krajský soud nevyhověl její žádosti o odročení ústního jednání. Je však přesvědčena, že prokázala faktické dodání plnění společností P-RE.EU Property, tj. osobou v postavení plátce daně z přidané hodnoty. Neodročení ústního jednání krajským soudem, kdy o odročení bylo žádáno z důvodu čerpání dovolené zástupkyní stěžovatelky, tato považuje za vadné. K prokázání čerpání dovolené stěžovatelka předložila společně s kasační stížností smlouvu o zájezdu ze dne 17. 10. 2022.

[13] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Dále nijak nezpochybnuje tvrzení stěžovatelky, že společnost P-RE.EU Property byla v prověřovaném období existující společností a nebyla označena jako nespolehlivý plátce. Krajský soud ani žalovaný však svá rozhodnutí nepostavili na tom, že si stěžovatelka měla svého dodavatele více prověřit.

[15] K výpovědi svědka Vasyla Dudury žalovaný uvedl, že považuje za správné její vyhodnocení, kdy byla i krajským soudem shledána nekonkrétní a nevěrohodnou. Také proto nesouhlasí se stěžovatelkou, že prokázala svá tvrzení, přičemž žalovaný žádný předložený důkazní prostředek zohlednit neopomněl. To se týká i kopií listin opatřených při místním šetření konaném dne 13. 9. 2016. Tyto listiny stejně jako protokol o místním šetření jsou součástí daňového spisu. Žalovaný tak rozhodoval o věci podle skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí.

[16] K námitce, že krajský soud pouze opsal hodnocení důkazních prostředků z rozhodnutí daňového orgánu, žalovaný uvedl, že není důvodná, neboť krajský soud ke všem důkazním prostředkům své vlastní hodnocení alespoň stručně uvedl. Za vadnou žalovaný nepovažuje ani skutečnost, že krajský soud v rozsudku vyjasnil, že závěry žalovaného ob stojí i oproti v mezidobí vydanému rozhodnutí ve věci *Kemwater*.

[17] Žalovaný pak nesouhlasil se stěžovatelkou ani v otázce týkající se neodročení ústního jednání konaného před krajským soudem. Podle něho nebyl důvod k odročení jednání a ničím nepodložené tvrzení o čerpání dovolené zástupkyní stěžovatelky nelze považovat za legitimní důvod pro takový postup.

[18] S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Stěžovatelkou uplatněné důvody kasační stížnosti lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[20] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vyřýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[21] Nejprve Nejvyšší správní soud přistoupil k vyjasnění toho, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný, neboť stěžovatelka v uplatněné kasační argumentaci několikrát přezkoumatelnost rozsudku zpochybnila, když krajskému soudu vytkla neuvedení vlastního hodnocení. Za nepřezkoumatelná jsou podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[22] Nejvyšší správní soud uznává, že krajský soud ve svém rozsudku nezřídka odkazuje na písemnosti orgánů finanční správy (rozhodnutí žalovaného a zprávu o daňové kontrole) či přímo cituje rozhodnutí žalovaného. V tom však v uvedeném případě neshledává vadu. Smyslem soudního přezkumu totiž není podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto může soud v případě shody jeho názoru s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Ani přímé citování přezkoumávaného správního rozhodnutí není vyloučeno, neboť Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v rámci soudního přezkumu vznikají situace, kdy se soud plně ztotožní s vyhodnocením námítky správním orgánem. V takovém případě jistě není úkolem soudu v odůvodnění svého rozsudku uměle konstruovat jinou formu pro sdělení téhož, aby se tak za každou cenu vyhnul přímé citaci vyčerpávajícího souladného závěru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 Afs 186/2014-58).

[23] Z napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud pečlivě seznámil s obsahem daňového spisu i uplatněnými žalobními námítkami včetně té brojící proti hodnocení výpovědi svědka Vasyly Dudury ze strany orgánů finanční správy. Je třeba poznamenat, že hodnocení svědecké výpovědi žalovaným je dostatečně podrobné, přičemž žalobní námítka

směřující proti tomuto hodnocení není zásadně odlišná od té, již stěžovatelka uplatnila v odvolání. Ve světle výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud neshledává vadu v tom, že krajský soud za účelem vypořádání předmětné žalobní námitky odcitoval hodnocení výpovědi svědka z rozhodnutí žalovaného, přičemž uvedl, že se s ním ztotožňuje. Byť se z pohledu stěžovatelky jednalo o stěžejní námitku, tak její vypořádání krajským soudem nezpůsobuje nepřekoumatelnost napadeného rozsudku.

[24] I s ostatními žalobními námitkami se krajský soud podle Nejvyššího správního soudu vypořádal přezkoumatelným způsobem. Lze proto shrnout, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, neboť se jedná o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozsudku.

[25] Ohledně kasační argumentace týkající se dostatečné obezřetnosti stěžovatelky v obchodním styku se společností P-RE.EU Property má Nejvyšší správní soud za to, že se příslušnou argumentací není nutné zásadně zabývat. Jak žalovaný příhodně poznamenal ve vyjádření ke kasační stížnosti, tak jeho rozhodnutí ani rozsudek krajského soudu nejsou postaveny na závěru, že si stěžovatelka měla svého dodavatele více prověřit. Byť zmíněná rozhodnutí určité výtky v daném ohledu vůči stěžovateli obsahují, nejedná se o podstatnou část hodnocení věci. Orgány finanční správy pak vůbec stěžovatelce nepřičítají k tíži to, že se společnost P-RE.EU Property po uplynutí řady měsíců od prověřovaného období stala nespolehlivým plátcem. Naopak postavily svá rozhodnutí na závěru, že stěžovatelka neprokázala přijetí prověřovaných plnění od deklarovaného dodavatele jako plátce daně z přidané hodnoty.

[26] K rozporovanému neodročení ústního jednání konaného před krajským soudem uvádí Nejvyšší správní soud následující. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že dne 29. 9. 2022 bylo zástupkyni stěžovatelky doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na 1. 11. 2022. Dne 21. 10. 2022 obdržel krajský soud žádost o odročení nařízeného jednání z důvodu čerpání dovolené zástupkyní stěžovatelky v daném termínu. Tvrzený důvod pro odročení nebyl ničím doložen. Téhož dne doručil krajský soud zástupkyni stěžovatelky přípis s informací o neodročení nařízeného jednání. Krajský soud v tomto přípise současně připomněl, že pro zastoupení stěžovatelky při jednání lze využít substitučního zastoupení či online videokonferenci. Dne 27. 10. 2022 obdržel krajský soud opětovnou žádost o odročení jednání obsahující vysvětlení, že se zástupkyně stěžovatelky nemůže jednání účastnit prostřednictvím online videokonference, neboť provozovatelem hotelu, kde bude trávit dovolenou, není garantováno bezproblémové internetové připojení. K tomu stěžovatelka sdělila, že nesouhlasí s konáním jednání bez její zástupkyně ani s předáním věci substitučnímu zástupci z důvodu specifčnosti sporu. Čerpání dovolené zástupkyní stěžovatelky ani v opětovné žádosti doloženo nebylo. Ústní jednání pak proběhlo v původně nařízeném termínu, tj. 1. 11. 2022 bez přítomnosti žalující strany.

[27] Podle § 50 s. ř. s., *z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.*

pokračování

[28] Výkladem § 50 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval a dospěl k závěru, že odeprít právo účasti na jednání soudu lze jen výjimečně. Jednání musí být podle § 50 věty první s. ř. s. odročeno vždy, když existuje důležitý důvod, který může spočívat i v nemožnosti účastníka či jeho právního zástupce se jednání zúčastnit z omluvitelných důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005-96). Omluvitelným důvodem neúčasti pak může být i dlouhodobě plánovaná dovolená právního zástupce účastníka řízení, pokud je řádně doložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2018, č. j. 1 As 20/2018-34).

[29] V nyní řešeném případě nebyl tvrzený důvod pro odročení jednání v podobě čerpání dovolené zástupkyní stěžovatelky v daném termínu nijak doložen, což stěžovatelka nerozporuje. Není přitom vadou, že krajský soud zástupkyni stěžovatelky k doložení čerpání dovolené přímo nevyzval. Jednak to není jeho povinností a za druhé z přípisu, jenž byl zástupkyni stěžovatelky doručen dne 21. 10. 2022, jasně vyplývá, že krajský soud k odročení jednání nepřistoupil právě z důvodu nedoložení tvrzeného důvodu. Tím byla zástupkyně stěžovatelky *de facto* vyzvána k tomu, že pokud chce dosáhnout odročení jednání, musí důvod odročení doložit. K tomu však nedošlo ani v rámci opětovné žádosti. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud postupoval v případě stěžovatelky správně, když v reakci na nepodloženou žádost nařízené ústní jednání neodročil. Ohledně smlouvy o zájezdu ze dne 17. 10. 2022 dokládající čerpání dovolené zástupkyní stěžovatelky v termínu nařízeného jednání pak Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že její předložení až společně s kasační stížností je opožděné, a tedy nemůže nyní vést ke zrušení napadeného rozsudku.

[30] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatelky týkající se místního šetření provedeného dne 13. 9. 2016, neboť protokol o něm je součástí daňového spisu (č. j. 1654324/16), a to včetně kopií listin při něm pořizovaných. Stejně tak nelze souhlasit se stěžovatelkou, že žalovaný při rozhodování opomněl její podání ze dne 19. 4. 2021 a nerozhodoval podle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí o odvolání. Krajský soud se s touto námitkou podrobně zabýval v odstavcích 42 až 45 napadeného rozsudku, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho vypořádáním ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Shrnuje tedy, že žalovaný při rozhodování zohlednil veškeré předložené důkazní prostředky i skutečnosti vzešlé při řízení najevo a rozhodoval s ohledem na skutkový stav známý ke dni vydání rozhodnutí o odvolání. Postup žalovaného tak není nijak v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40.

[31] Stěžejní spornou otázkou týkající se unesení důkazního břemene stěžovatelkou, tj. zda stěžovatelka prokázala oprávněnost nároku na odpočet daně z prověřovaných plnění, zejména zda prokázala přijetí prověřovaných plnění od deklarovaného dodavatele, se krajský soud zabýval v odstavcích 49. až 68. napadeného rozsudku. Zmínil zde i řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zabývajících se obecnými právními východisky dané otázky. Jejich rekapitulaci stejně jako rekapitulaci průběhu dokazování zde považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečnou.

[32] Stěžovatelčina kasační argumentace související s předmětnou otázkou se nijak podstatně neliší od té, již uplatnila v žalobě. Stěžovatelka nadále trvá na tom, že na základě provedených důkazních prostředků své důkazní břemeno unesla. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, smyslem soudního přezkumu (včetně řízení o kasační stížnosti) není opakovat již jednou správně vyřčené. Řízení o kasační stížnosti je navíc řízením o mimořádném opravném prostředku a je ovládáno zásadou dispoziční. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, neboť ten nemůže domýšlet argumenty za stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95).

[33] V případě všech prověřovaných plnění bylo zjištěno, že je deklarovaný dodavatel nevykázal ve svém daňovém tvrzení. Žalovaný i krajský soud pak v návaznosti na provedené dokazování shledali, že písemnosti předložené v řízení faktické přijetí prověřovaných plnění od deklarovaného dodavatele neprokazují. Tento závěr považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke skutečnostem předtím zjištěným na straně dodavatele za logický. Klíčová pro zodpovězení otázky, zda plnění bylo skutečně přijato od deklarovaného dodavatele, je proto provedená svědecká výpověď. I v jejím případě se musí Nejvyšší správní soud ztotožnit s hodnocením krajského soudu, resp. žalovaného. Stěžovatelce lze sice přisvědčit, že po více než roce od rozhodných událostí si vypovídající osoba nemusí pamatovat veškeré detaily obchodního vztahu. V daném případě však svědek Vasyl Dudura nesdělil k prověřovaným plněním nic konkrétního, co by svědčilo o tom, že je stěžovatelka skutečně přijala od společnosti P-RE.EU Property. Orgány finanční správy ji tudíž správně vyhodnotily jako nekonkrétní. Stejně tak ji podle Nejvyššího správního soudu správně označily za nevěrohodnou. O tom svědčí skutečnost, že svědek se ve svých odpovědích na otázky správce daně často odkazoval na nového majitele (jednatele) dodavatele zejména s tím, že mu osobně předal veškeré podklady k prověřovaným plněním i hotovostní platby za ně přijaté od stěžovatelky, avšak jméno tohoto majitele nebyl schopen sdělit.

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené shledal, že stěžovatelka neprokázala oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z prověřovaných přijatých plnění ve smyslu § 72 a 73 zákona o DPH, neboť neprokázala faktické přijetí těchto plnění od deklarovaného dodavatele jako plátce daně z přidané hodnoty. Za této situace je nadbytečné řešit otázku, zda plnění, jejichž předmětem byl nákup pěny a omítky, stěžovatelka použila k uskutečnění vlastní ekonomické činnosti podle § 72 odst. 1 zákona o DPH.

[35] K rozhodnutí ve věci *Kemwater* a navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu, jimž se krajský soud v napadeném rozsudku také věnoval, je pak třeba alespoň stručně poznamenat, že krajský soud vhodně a správně vysvětlil, že závěry z předmětných rozhodnutí, jež by mohly vést k vrácení věci do daňového řízení, se na případ stěžovatelky nedají vztáhnout. Jednak stěžovatelka sama dle svých tvrzení nepřipouštěla, že by prověřovaná plnění přijala od jiné osoby v pozici plátce daně z přidané hodnoty, než kterého deklarovala, a za druhé z daňového spisu neplyne žádná indicie, jež by tomu napovídala. Co se týká námitky stěžovatelky, že se nemohla na dané téma vyjádřit z důvodu neodročení nařízeného ústního jednání, tak k tomu Nejvyšší správní soud již výše konstatoval, že krajský soud se v souvislosti s neodročením jednání žádné chyby nedopustil. Sama žalující

pokračování

strana se pouze vlastním přičiněním připravila o možnost k danému tématu argumentovat, když se nařízeného jednání nezúčastnila. V kasační stížnosti poté žádnou věcnou argumentaci na dané téma nepřednesla.

[36] Lze tedy shrnout, že krajský soud posoudil příslušné právní otázky správně, jeho závěry jsou přezkoumatelné a vycházel přitom z náležitě zjištěného skutkového stavu věci, která nebyla v daňovém ani soudním řízení zatížena vadami majícími vliv na zákonnost v nich vydaných rozhodnutí. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu